

Бойовики «ДНР» заснували
військові суди з правом
засуджувати до розстрілу

Бойовики вводять інститут військово-польових судів з правом винесення смертного вироку. Про це повідомили в прес-центрі «уряду і народної ради ДНР». Під юрисдикцію військово-польових судів потрапляють такі справи, як непокоря наказу командира, вбивство, держзрада, шпигунство, диверсія, умисне знищення майна, мародерство, розбій, грабжі, розкрадання і пошкодження військового майна, ухилення від військової служби.

372

стільки звернень надійшло з початку 2013 року до київського Міндоходів від громадян про порушення трудових прав, за 284 з них було підтверджено виплату зарплат «у конвертах».

3 Луганщини вже надходять
фальшиві гривні

Лідер Громадського об'єднання «Права справа» Дмитро Снегірьов повідомив, що інформація про масовий друк терористами фальшивих гривень на Луганщині підтвердилася. За його словами, міліція Нової Каховки вилучила у місцевого бізнесмена тридцять шість тисяч фальшивих гривень, які той приніс у банк. «Чоловік пояснив, що фальшивками з ним розраховувалися за реалізовані овочі. А сліди покупців ведуть на Луганщину», — зазначив Снегірьов.

Залишалося два варіанти: або загинути,
Командир вибрав другий

51-а окрема гвардійська Перекопсько-Харківська Празько-Волинська ордена Леніна, двічі ордена Червоного прапора, орденів Суворова та Кутузова механізована бригада Сухопутних військ ЗСУ є складовою частиною механізованих військ України. Історія бригади починається з часів Великої Вітчизняної війни, коли вона ще була 51-ю дивізією і пройшла близько 4000 кілометрів по території СРСР, звільнивши більше 600 міст. Двадцять один чоловік був удостоєний найвищої нагороди — звання Героя Радянського Союзу.

Чимало офіцерів були нагороджені відповідними відзнаками й орденами вже у мирний час. Також ця бригада допомагала у ліквідації наслідків стихійного лиха — смерчу — в Турійському районі. Багато військовослужбовців брало участь у миротворчих місіях в Іраку, Югославії, Лівії.

Як бачимо, 51-а має чим гордитися. І чомусь саме її сьогодні вирішили розформувати. Серед причин розформування керівництво називає зраду. Мають на увазі випадок, коли близько сорока військовослужбовців змушені були відступити на бік Росії, залишившись без води, їжі та боеприпасів проти важкої артилерії, за що сьогодні стосовно них порушили кримінальну справу. Та чи винні у цьому солдати — покаже час. А ще чомусь не враховуються подвиги солдатів і офіцерів під час виконання бойових завдань 51-ї. А їх на рахунок військових чимало.

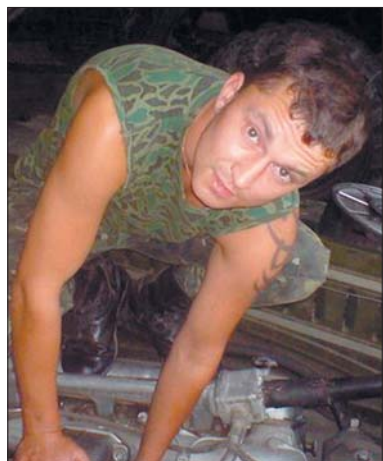
Пам'ятаю, як на початку конфлікту АТО у Володимирі-Волинському в бік залізничного вокзалу рухалися колони важкої техніки. Деякі машини зупинилися, хлопці вилазили з БТРів, БМП та з «Уралів» і намагалися їх лагодити. Всі посміхалися, жартували. Ніби не на війну їхали (та й ніхто не казав, що це буде війна), а десь на навчання. Цей епізод запам'ятався мені надовго.

Невдовзі звістка про трагедію під Волновахою облетіла всю Україну. Саме тоді, 22 травня, 51-а ОМБР зазнала перших великих втрат. Згодом були інші: Савур-могила, Зеленопілля, Ізварине, Іловайськ... Не рахуючи полонених і зниклих безвісти. Що це — помилки командування, зрада генералітету чи непрофесійність військовослужбовців? Багато хлопців розповідають, що попадали під обстріл, як тільки про місце їхньої дислокації було доведено до штабу АТО. Також говорять про те, що це — війна артилерії, а не стрілецької зброї проти гаубиць, «Градів» та «Ураганів». Кажуть і про зраду деяких своїх командирів.

Також слід пам'ятати про те, що на війну вони йшли без бронжилетів та касок. Один «броник» на двох трьох бійців. На запитання, коли їх видадуть, один із офіцерів, зі слів військовослужбовців, відповів: «Нашо вам бронжилети! Все одно вони вам не знадобляться. Обмотайтеся краще туалетним папером». Як з'ясувалося згодом, саме він постраждав у одному з боїв, та, на щастя, залишився живим. Чи згадав тоді про ці свої слова і розкався — невідомо. Нехай це залишиться на його совісті.

Хлопці стояли під кулями, виконуючи наказ командування, навіть тоді, коли у них закінчилися їжа та вода, боеприпаси. Солдати просили підмоги. Не дозволу відступати, а саме підмоги. Але вона часто не надходила. А над головами тим часом розривалися снаряди, свистіли кулі, один за одним падали, немов підкошені, вояки. Стікаючи кров'ю, продовжували бій, перемотавши рани та перемагаючи біль. На їхніх очах

гинули товариші. Хтось, дивлячись у небо завмираючими очима, шепотів останнє слово, яке колись було першим у його житті. Він кликав ту єдину, яка колись дала йому життя. Але вона була далеко. І щохвилини зі сльозами на очах і тугою у серці молилася за нього. Але ангели вже підіймали його душу і несли на небо, де на нього чекали сотні побратимів, що віддали життя за Україну. Когось намагалися витягти з поля бою, та гинули самі або падали від ран. Але, попри тяжкі втрати, військові не покидали своїх позицій. Хоча їх продовжували поливати мінометним вогнем і важкою артилерією.

БУЛО ПРОТИВНО ДИВИТИСЯ
НА РОСІЙСЬКИХ ПОЛОНЕНИХ.
НЕ БУЛО НІ НЕНАВИСТІ, НІ
ЗЛОСТІ, ЛИШЕ ПРЕЗИРСТВО.
ПРОТИ КОГО І ЗА ЩО ВОНИ
ВОЮЮТЬ В УКРАЇНІ?

Роман Киричук

— Навіть коли їздили по воду, декілька разів попадали у засідку, — ділиться командир танку 1-ї танкової роти, 3-го танкового взводу 51-ї ОМБр Роман Киричук. — Дивом залишалися живими. Там, на Сході, проблеми з водою. Окрім того, ми допомагали і місцевим жителям із її доставкою. Також ділилися з ними усім, чим могли. Нам відповідали взаємністю. Бабусі приносили гарячі пироги, у каструлі несли борщ і, витираючи скупі сльози, хрестили нас і бажали швидкого повернення додому живими та неушкодженими. Але були й такі, що з ненавистю ставилися і кричали вслід: «Щоб ви здохли!». Ми для них усіх «бандерівцями» були.

Поки Роман перебував у зоні АТО, у нього народилася донечка. Про те, що він на війні, рідні не знали.

— Не хотів, щоб переживали. Особливо дружина. Вона носила під серцем дитину, — ділиться він. — Коли дзвонив, то казав, що на полігоні у Миколаєві. Зізнався вже після приїзду додому. А там було не до того. Потрібно було виконувати бойові завдання і залишитися живим. Якщо з першою задачею справлялися усі, то з останньою, на жаль, ні... Ми втратили чимало побратимів. Виходячи з ситуації, що склалася з бригадою, у тих умовах, у які нас посилали, бригада дуже добре трималася. Адже поряд із професійними військовослужбовцями були й мобілізовані, серед яких — учителі, слюсарі, хлібороби, селяни. Одне слово, простий народ. Їх ніхто не вчив воювати, але все, що від них вимагалось, вони виконували. Савур-могила два рази намагалися взяти інші підрозділи. Тільки наша змогла. А скільки ми у полон узяли — про це чомусь ніхто не говорить. По всіх телеканалах крутили сюжети про полонених російських десантників, але чомусь ніхто не згадав,

що саме військові нашої бригади їх узяли. Пам'ятаю, як ми захопили у полон солдатів у російській формі. На відміну від слов'янської зовнішності, ті були схожі на китайців. Спочатку я так і подумав, але коли вони стали перелякано говорити російською з акцентом: «Я нікого не убил», зрозумів: це — російська армія, найімовірніше, буряти. І знаєте, так противно стало, дивлячись на них. Не було ні ненависті, ні злості, лише презирство. Проти кого та за що вони воюють в Україні?

Хочу додати, що минулого року в Гончарівському проводилися змагання на кращий танковий взвод ЗСУ. Наш взвод посів 1-е місце, і бригада отримала перехідний приз — макет танка Т-34, нагрудний знак, які вручав начальник Генерального штабу полковник Замана. Проте це чомусь не враховується зараз. Хочеться сказати, що командир бригади підполковник Яцків завжди допомагав нам відстоювати честь нашої бригади та до останнього стояв за нас горю. Це — справжній бойовий офіцер та людина з великої букви. А ще я ніколи не міг уявити, що після усіх подвигів та втрат, які торкнулися нашої бригади, на нас поставлять таке клеймо — «зрадники». Дуже образливо, і напрошується запитання: за що ми тоді воювали? І чому нас сьогодні розформовують? За тих хлопців, які змушені були відступити, рятуючи своє життя? Вони трималися до останнього, просили допомоги, залишившись без продовольства з автоматами проти «Градів». І вони не здалися у полон чи перейшли на бік росіян. Вони просто відступили, а потім повернулися в Україну та хотіли далі служити.

СНАРЯД ВЛУЧИВ У ПАЛАТКУ,
У ЯКІЙ ЛЕЖАЛИ ПОРАНЕНІ.
ВОНИ ДИВОМ ЗАЛИШИЛИСЯ
ЖИВИМИ, ВСТИГНУВШИ
СХОВАТИСЯ У БЛІНДАЖІ

Руслан Найдич

— Під обстріли потрапляли всі, — продовжує розвідник Руслан Найдич. — Одного разу попали у засідку під Луганськом і дивом залишилися живими, лише двоє поранених. Пізніше під час артилерійського обстрілу із системи «Град» один із снарядів влучив у нашу палатку. На той час у нас було четверо поранених. Намет і речі, що були у ньому, згоріли повністю. Ми ледь встигли сховатися у бліндажі. Хочу сказати, що рівень підготовки сепаратистів, або, як їх іще називають, ополченців, нижчий за рівень професійних військових російської армії. Коли ведеться обстріл російською армією, вона б'є прямим попаданням, а сепаратисти, на наше щастя, стріляють неточно. Небезпека чагує на кожному кроці, адже ти не знаєш, у який момент по тобі будуть стріляти і хто. Бувало, стоїш на блокпості й до тебе може підійти простий мешканець без зброї, розповість

якусь історію, усміхнеться, висловить свою підтримку, а за якийсь час уже передає координати нашого розташування сепаратистам і сам стає у їхні ряди. Там, на війні, у тебе змінюються цінності. Ти починаєш розуміти, що найдорожче та найважливіше є людське життя. Ніщо матеріальне не має значення. Коли над головами свистять кулі та розриваються снаряди, є тільки одне бажання — вижити у цьому пеклі й щоб це скоріше закінчилось. Адже вдома на всіх чекають рідні. Я щодня намагався телефонувати дружині та заспокоювати її, що у мене все гаразд і щоб не переживала. Адже вона чекала на другу дитину. Вже коли я повернувся у відпустку, народила мені донечку. Найбільше, чого б мені хотілося, — щоб ця війна завершилася.

НАША 51-А ВЗЯЛА САВУР-
МОГИЛУ, АЛЕ КОМАНДИРА
ЗВИНУВАТИЛИ У ТОМУ, ЩО
МИ ПОВЕРНУЛИСЯ БЕЗ ВТРАТ

Микола Петровський

— Пам'ятаю, як ми брали Савур-могилу, — каже старший лейтенант 51-ї Микола Петровський. — До того її намагалися взяти 30-а та 79-а бригади. Першим довелося відступити. А 79-у розгромили сепаратисти. Цей

об'єкт мав стратегічне значення: так як розташовувався на висоті, звідки було видно всю місцевість, то саме звідси велось корегування вогню. Нашим завданням було взяти висоту і втримати її. Після того як ми разом із 95-ю бригадою та 8-м полком спецназу зайняли кругову оборону, розгромивши сепаратистів, нашому командирі надійшов наказ — узяти висоту. Вночі ми пішли на штурм і взяли її, після чого командир нашої зведеної батальйонно-тактичної групи Павло Процюк доповів командуванню про це. Після чого по нас почався шквальний мінометний вогонь і полетіли «Гради». Били як із боку Росії, бо до кордону з нею було 15 км, так і з боку сепарів із «САУ-шок» і гаубиць. Утікати ніхто не думав, усі тримали оборону та чекали підкріплення. Один за одним стали з'являтися поранені. Потрібно було щось робити, так як наше місцезнаходження було відоме противнику, підкріплення не надходило. Залишалося два варіанти: або загинути, або відходити. І командир вибрав другий. Доповів про відхід керівництву. В результаті ми вийшли звідти з пораненими бійцями й уцілілою технікою. Та після цієї операції командира звинуватили у невиконанні наказу із узяття Савур-могили та відсторонили з посади. І знаєте, які запитання йому ставлять у прокуратурі? «Чому так мало втрат?» Це хіба нормально? Ми виконали завдання, яке не вдалося до нас виконати нікому, втримали висоту, але... не загинули. Наказу триматися до останнього солдата не було. І виходить, що винні у тому, що залишилися живі.

ІЛОВАЙСЬКИЙ КОТЕЛ
— ЦЕ ПЕКЛО НА ЗЕМЛІ,
ДЕ ЛЮДЕЙ РОЗРИВАЛО
НАВІШІ. НАМ ПОЩАСТИЛО
З НЬОГО ВИРВАТИСЬ, І
МИ ТРИ ДНІ ВИБИРАЛИСЯ
СОНЯШНИКОВИМ ПОЛЕМ

— Перед тим як звинувачувати бійців у зраді, якої не було, потріб-